

סאל סולו:

**„מה חשוב המילחמה?
העיקר החיים!“**

איך, איך גמרה לנו המילחמה את פסטיבל הרוק שאמור היה לקרוע את הקיץ! הייתי בגני-התערוכה בתל-אביב, ראיתי את ההופעה של להקת „קלאסיקס נובו“ — אחת מלהקות-הרוק המצליחות של בריטניה. ההופעה היתה משגעת. הקהל, שמנה בערך אלפים איש, רקד והריע. תפסתי את סולו הלהקה הקרה, סאל סולו ושאלתי אותו:

● **לא פחדת להגיע לישראל בזמן שיש כאן מילחמה?**

● **לא ידענו בכלל שיש כאן מילחמה. אתם לא קוראים עיתונים, לא רואים טלוויזיה?**

● **לא, היינו בשלושת החודשים האחרונים בסיבוב הופע. עזת. לא היה לנו מושג מה קורה בעולם.**

● **ושיש מילחמה באיי פוקלנד ידעת?**

● **היתה מילחמה באיי פוקלנד? באמת?**

● **האם בני מישפחותיכם לא ניסו להניא אתכם מלכבד לכאן בתקופה כזו?**

● **ניסו, אבל חיים רק פעם אחת. לא? אנחנו צעירים. אנחנו אוהבים הרפתקות. אנחנו אוהבים לבלות. כבר שבעה אמרגנים ניסו להביא אותנו בזמן זה או אחר לישראל, וזה לא יצא, כי לא היה להם מספיק כסף בשבילנו.**

● **איזו ידעת שיש מילחמה בישראל, היית מוותר על הביקור? להקת „תדמויות משתנות“ ייתרה...**

● **לא, לא הייתי מוותר. אני מת לראות את ירושלים ואת ים-המלח.**

● **כמה זמן תישארו בישראל?**

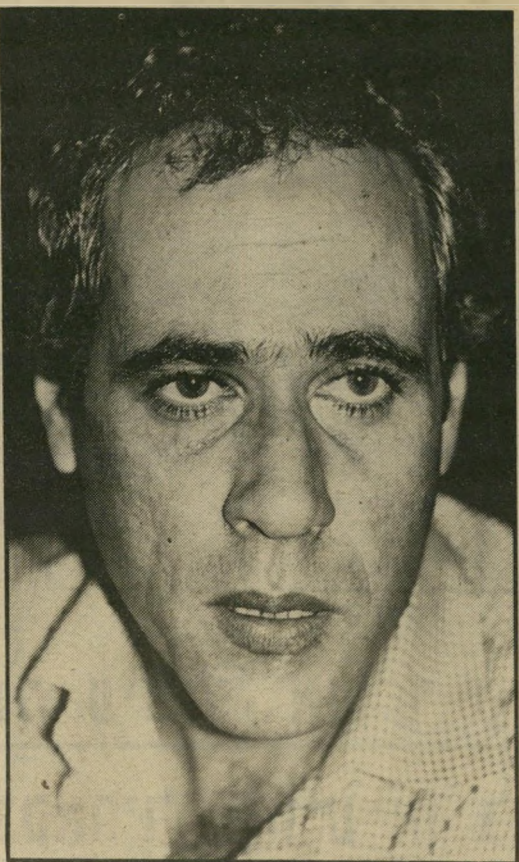
● **עד שייגמר לנו הכסף.**

● **מה מסמלת הקרחת שניך?**

● **שום דבר. היא סתם מתאימה לי.**

● **וכעת, כשאתה יודע שאתה באיזור מיד-המה, כיצד זה משפיע עליך?**

● **מה חשוב המילחמה! העיקר החיים, מתק.**

יוסי יוזלה:

„מישהו הולך להפסיד את המיכנסיים!“

זה יכול להיות חודש משגע, לולא המילחמה. יכולנו לבלות כל יום בגני-התערוכה. משוגעי הכדורגל היו בוודאי חוגגים עם כדורגל על מסך-ענק. אני הייתי חוגגת עם להקות רוק'נרול וסטייק במיתה בפאב של כוכבי שמש. אבל המילחמה קילקה את החגיגה ומי שאוכל אותה באמת, הם המפיקים של המועד „לקרוע את הקיץ“, שהשקיעו מיליון דולר באירוע.

● **המשקיע העיקרי הוא חברת „קוקה-קולה“? היא לא תפסיד את הכסף. היא כבר הרוויחה אותו מפירסום שמה על המודעות. המשקיע האחר הוא שמוליק צ'ל-צ'ינסקי, איש-עסקים צעיר ועסוק, שלא הגיע לפגישה שקבענו. תפסתי במקומו את המפיק יוסי ורז'נסקי:**

● **אתה לפחות לא מפסיד כסף מהעסק הזה.**

● **אני לא מפסיד כסף. אני באחוזים פה.**

● **כמה כסף השבתם להרוויח?**

● **קודם-כל חשבנו לעשות חגיגה לחודש, ואחר-כך לעשות עוד חגיגה בעיר-פשה. אבל מה לעשות. זה מה שקרה. בערב הראשון, והשני, השלישי והרביעי באו מאה-מאתיים איש. להופעות של עכברושי בומסאון באו כבר 6 אלפים, ואם היתה תיקרה מעל לרחבה בגני-התערוכה, הם היו מרימים אותה.**

● **כמה אנשים היו מגיעים כמצב רגיל?**

● **בערך 10 עד 14 אלף איש.**

● **מי יכסה את ההפסדים?**

● **עשינו ביטוח. הביטוח יכסה. יכולנו לעצור את המופע עוד לפני שהתחיל. הצעתי לשמוליק צ'לצ'נסקי לעצור את הכל. הוא בשום פנים לא רצה.**

● **היתה איזו להקה שניסתה לבטל את בואה...**

● **אחת. תדמיות משתנות.**

● **הביטוח יעלה להם כסף?**

● **הם הפרו חוזה. כעת זה עניין משפטי, אלא אם נחליט לוותר להם.**

● **כמה כסף יבודתם לעשות?**

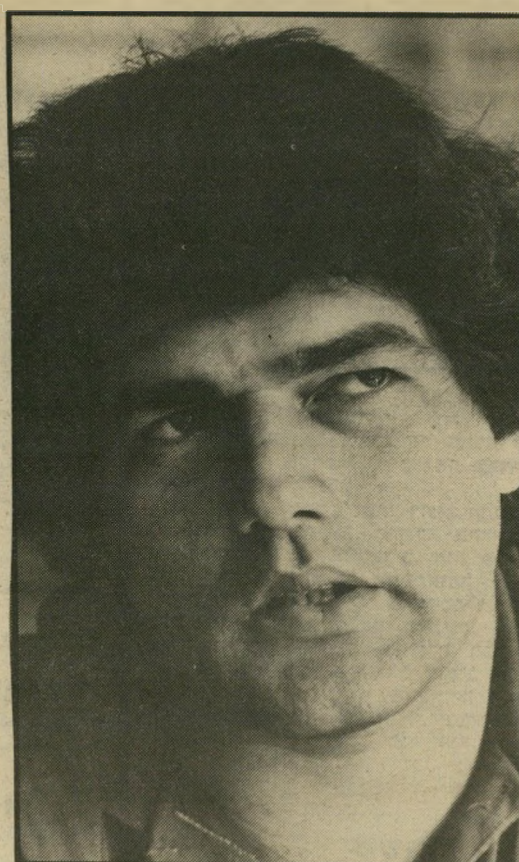
● **כרטיס עולה 80 שקל לאיש, וזה לא כסף. המחיר מוול כדי שהילדים יוכלו להרשות לעצמם את ההוצאה. אילו מכרנו בערך 10 אלפים כרטיסים ליום במשך חודש ימים, היה כל אחד מאיתנו מסודר בחיים. אבל עכשיו, מישהו הולך להפסיד את המיכנסיים.**

● **כמה תפסידו?**

● **עוד אין הערכות. אולי המצב ישתפר לקראת השבועות הקרובים.**

● **יאוש, לא?**

● **כן.**

יוסי יוזלה:

„אני לא מסתכן בשביל כסף!“

אנשי תחנות-הטלוויזיה הזרות הפכו במילחמה הזאת לאגדה בחייהם. הם הצליחו להגיע לכל מקום בכל שעה, תוך סיכון אמיתי של חייהם. אותו איש-צוות, שאמר כי האויב שלו הוא רשת הטלוויזיה המתחרה, נכנס לספר העיתונאים של השנה עם האימרה שלו. למרבית הפלא, רוב אנשי תחנות-הטלוויזיה הזרות הם ישראלים. אחד מהם הוא צלם רשת „ארבי-סי“, יוסי מולה. פגשתי אותו במלון „ארויס“ במטולה, ו-אחר-כך נסענו ביחד לסקר את המתרחש בלבנון. שאלתי אותו:

● **מדוע אתם מסכנים את עצמכם כדי?**

● **זו חוויית העבודה. זו חוויה של עוד סיכון ושל נסיון להביא סיפור מצולם שיהיה הסיפור.**

● **אימרים שאתם עושים את זה בגלל הכסף הרב שאתם מקבלים...**

● **שטויות. זה לא בשביל כסף. אני מקבל אותו כסף בשביל סיפור הלווייה בתל-אביב. אני יכול לשבת בירדן שלים ולסקר ישיבה של הכנסת. אני מקבל בדיוק אותו כסף.**

● **יש אומרים שאתם עובדים יותר קשה מההבריה של הטלוויזיה הישראלית, שאתם משקיעים יותר מאמץ.**

● **לחברה של הטלוויזיה הישראלית יש חוקים. הם מוגבלים והם מגויסים כחיילי דובר-צה"ל. אנחנו משוחררים מהחוקים האלה. אנחנו יכולים לעשות כל דבר, כדי להגיע לצילום הטוב ביותר. זה לא עניין של כסף. כשנכנסתי עם חמשת הג'יפים הראשונים לצידון, לא עשיתי את זה בשביל כסף. דקה קודם לכן נהרג אחד מנוסעי הג'יפ. עליתי עם המצלמה וישבתי על הג'יפ במקומו.**

● **מדוע מעדיפות רישות הטלוויזיה הזרות לשכור צוותים ישראלים?**

● **כי צוות מקומי, בכל מקום בעולם, טוב יותר מצוות זר. עבדתי באיטליה, בפאריס ובלונדון, ואני יודע מנסיוני שכשאתה זר, אתה לא מכיר. למילחמה הזאת הביאו שלושה צוותים זרים, ואנחנו, הצוות המקומי, עשינו את כל העבודה.**

● **מה יחסם של החיילים לצוותים הזרים?**

● **יש יחס של אנטוי. לא רוצים להראות דברים. אומרים שאנחנו מלכלכים על ישראל בעולם.**

● **וזה נכון?**

● **תראי, אומרים לי: אתה ישראלי, למה אתה מלכלך על המדינה שלך? ואילו אני אומר: מה זה שייך להיותי ישראלי? אני לא מחפש דברים יפים. דברים יפים הם לשבועון-אופנה. אני מצלם מילחמה. אזי אני מחפש תמונות שנותנות הרגשה של מילחמה — הרג, פליטים, וזאת העבודה שלי. מה אני צריך לצלם בזמן מילחמה? התיכות משתופות בחוף-שרתון?**